

กรรมจากการหาเสียงที่ทวนกลับมาให้ต้องชดใช้

.....ระพี สาคริก

"กรรมสนองกรรมไม่ใช่เรื่องไร้สาระ" เพราะจริง ๆ แล้วก็คือภาพรวมของเงื่อนไขซึ่งแต่ละคนสร้าง-มันเข้าไปภายในกระแสการเปลี่ยนแปลงที่เป็นวัฏจักร โดยมีเหตุมีผลเชื่อมโยงถึงซึ่งกันและกันเหมือนสายโซ่ ดังนั้นหากบุคคลใดขาดการเห็นการเข้าใจถึงภาพรวมของการเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นวัฏจักรอันถือเป็นสัง-จรธรรม เนื่องจากชีวิตตนถูกครอบงำโดยอิทธิพลของรูปวัตถุมาแต่อดีต ทำให้เอาแต่มุ่งอยากได้สิ่งที่เห็นเฉพาะหน้า ท่านจึงเรียกว่า**"กรรมบังตาตนเอง"**

อนึ่ง คนที่ตกอยู่ในสภาพดังกล่าว มักมีแนวโน้มทำให้ทุกรูปแบบในสิ่งซึ่งสังคมไม่พึงปรารถนาหากมองเห็นโอกาสที่ตนจะได้สิ่งซึ่งอยากได้อย่างขาดการยั้งคิด กับอีกด้านหนึ่งมักสะท้อนภาพแนวโน้มอ้างถึงเงื่อนไขอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายสิ่งหลายอย่าง ซึ่งคิดว่าน่าจะมีโอกาสให้ตนอีกทั้งพรรคพวกก้าวต่อไปข้างหน้าโดยไม่คิดว่าจะไปได้ไกลไกลแค่ไหน อีกทั้งจะเกิดอะไรขึ้นแก่ตัวเองและสังคมด้วย

ยิ่งในช่วงหลัง ๆ ทำให้รู้สึกว่าการเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็นพื้นฐานกำหนดการเปลี่ยนแปลงทุกสิ่งทุกอย่างในสังคม มีการหมุนวนในอัตราที่เร็วขึ้นเป็นลำดับ ดังนั้นสังจรธรรมที่ชี้ไว้ว่า**"กรรมใดใครก่อ กรรมนั้นย่อมสนองกลับสู่บุคคลนั้น"** ซึ่งแต่ก่อนเคยมีผู้กล่าวอ้างว่านานเกินรอ มาถึงช่วงนี้หลายสิ่งหลายอย่างสะท้อนภาพออกมาในลักษณะที่เรียกได้ว่า**"หันตาเห็น"** ชัดเจนยิ่งขึ้น

อย่างไรก็ตาม หลายต่อหลายคนซึ่งชีวิตตนเองตกเข้าไปอยู่ในวังวนกระแสเงื่อนไขแห่งกรรมก็ยังไม่อาจเข้าถึงจุดเริ่มต้นเห็นและเข้าใจได้ โดยที่สะท้อนภาพพฤติกรรมซึ่งยืนยันความจริงอยู่ในตัวเองอย่างเห็นได้ชัดเจนจากการแสดงออกในลักษณะที่เป็นข้ออ้างต่าง ๆ สุกแล้วแต่รูปแบบของเงื่อนไขซึ่งเป็นเหตุและผล

จากภาพการหาเสียงในช่วงเลือกตั้งผู้แทนเข้าสู่สภาที่เพิ่งผ่านพ้นมาไม่นาน ซึ่งหวังว่าผู้สนใจติดตามวิเคราะห์ข้อมูลในช่วงนั้นคงยังไม่ลืม โดยที่มีกระแสความรู้สึกร่วมกับข้อมูลจากคนซึ่งมีการศึกษาระดับหนึ่งปรารถนา**"มีการซื้อขายเสียงกันมากขึ้นโดยเฉพาะในบรรยากาศต่างจังหวัด"** หากคนในกลุ่มซึ่งตกอยู่ในข่ายนี้มีความบริสุทธิ์ใจจริงคงไม่เอ่ยปากอ้างว่า**"โหล่นหลักฐาน"** ท่านเองเดียวกันกับกรณีการช่อราษฎรบังหลวงซึ่งเคยมีการอ้างว่า**"โหล่นไบเสรีรับเงิน"** จนกลายเป็นเรื่องตลกขบขันเนื่องจากอีกด้านหนึ่งเกิดความรู้สึกลึกลับ ๆ ว่าทุกคนไม่รู้เรื่องแล้ว

เราเชื่อในเหตุผลว่า**"ความจริงก็คือความจริง และหลักฐานจริงก็อยู่ในตัวเอง แต่ก็มีหลายคนซึ่งตกอยู่ในสภาพที่เรียกว่า กรรมบังตา ทำให้มองข้ามสิ่งซึ่งกล่าวไว้"** หากสามารถปลดเอานิสัยที่อ้างสิ่งซึ่งอยู่ด้านนอกออกได้ย่อมหมายความว่า เป็นผลดีแต่ตัวเองโดยแท้ เพราะนั่นย่อมหมายถึงว่า เข้าถึงจุดเริ่มต้นชำระล้างกรรมออกได้แล้ว

ดังนั้น เหตุการณ์ซึ่งสะท้อนภาพออกมาปรากฏให้เห็นทั่วไปไม่มีโอกาสเห็นแม้เพียงจากกระแสข่าว ที่น่าสนใจนำมาวิเคราะห์ค้นหาความจริงเพื่อไว้ใช้เป็นความรู้ของแต่ละคนสิ่งหนึ่งในช่วงหลังการเลือกตั้งและหลังประกาศแต่งตั้งตัวบุคคลเข้าดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีในคณะรัฐบาลชุดใหม่ก็คือ **"เสียงวิพากษ์วิจารณ์ในลักษณะไม่พึงพอใจต่อบุคคลบางคนก่อนข้าง ก้นซัด"**

ในอีกด้านหนึ่งก็มีข้ออ้างปรากฏออกมาจากคนในกลุ่มที่ถูกวิจารณ์แทบจะเป็นเสียงเดียวกันว่า **"ควรวีโอกาสแต่ละคนแสดงผลงานสักช่วงหนึ่งก่อน แล้วค่อยวิจารณ์ว่าดีไม่ใช่อะไร"** ซึ่งแนวความคิดลักษณะนี้ทำให้มองเห็นภาพเสมือนว่า มีการเอาจุดเข้ารับตำแหน่งเป็นสิ่งเริ่มต้น ส่วนเรื่องชีวิตแต่ละคนผ่านพ้นมาแล้วไม่ใช่เรื่องที่เชื่อมโยงถึงกันอย่างนั้นแหละ ไม่ว่าจะด้วยเจตนาหรือเป็นนิสัย

มีหลายคนนำเอาเงื่อนไขที่เล่าให้ฟังมาปรารภกับผู้เขียนโดยเฉพาะข้ออ้างที่เห็นได้ชัด ตนจึงตอบไปสั้น ๆ แต่น่าจะมองเห็นภาพได้ชัดเจนว่า **"คนเหล่านั้นไม่ใช่สิ่งเกิดมาพร้อมกับการแต่งตั้งเท่า นั้น"** หากเข้าใจถึงหลัก

ธรรมที่ว่า **"มนุษย์ที่เกิดมาควรอยู่ร่วมกันบนพื้นฐานเหตุผลซึ่งมีสังขธรรมเชื่อมถึงซึ่งกันและกัน"** โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในรากฐานจิตใจแต่ละคนควรมีอดีตที่เชื่อมโยงถึงปัจจุบันร่วมกันเป็นฐานให้การคาดการณ์อนาคตได้อย่างไม่ต้องนำมาอ้างว่าตนยังไม่ทันแสดงอะไรเลยก็ถูกว่าเสียก่อน คงกล่าวได้ว่า **"หากชีวิตในช่วงที่ผ่านมาไม่แสดงอะไรให้คนอื่นเห็นในลักษณะที่ขาดสติ เรื่องทำนองนี้ย่อมไม่เกิดขึ้น"** น่าจะถือเป็นอุทาหรณ์ซึ่งทุกคนนำไปประโยชน์ในการดำเนินชีวิตได้ทุกเรื่องจากบทเรียนดังกล่าว

หากคิดในลักษณะที่ให้ความเป็นธรรมแก่คนทุกฝ่ายโดยไม่ไปยึดติดอยู่กับตัวบุคคลย่อมเข้าใจว่า ใครก็ตามที่ตกเข้าไปอยู่ในวังวนของเงื่อนไขดังกล่าวดังกล่าวคงต้องสะท้อนภาพออกมาปรากฏ เช่นน้อยอย่างปฏิเสธไม่ได้ จึงมุ่งหาเหตุผลต่อไปว่า เป็นเพราะเหตุใดจึงปรากฏความรู้สึกจากคนทั่วไปออกมาให้เห็นเป็นความจริงในทำนองที่ไม่ไว้นอเชื่อใจกันทั้ง ๆ ที่คนเหล่านั้นได้รับการเลือกตั้งมาจากคนทั่วไป

ในที่สุดก็พบภาพค่อนข้างชัดเจนมากกว่า นั่นคือ เงื่อนไขสำคัญอย่างหนึ่งของความขัดแย้งที่เกิดจากพฤติกรรมชื้อชายเสีย อีกทั้งพฤติกรรมอื่น ๆ ซึ่งไม่ชอบมาพากลที่คนเหล่านั้นหลายคนทำไว้กับชาวบ้านในกลุ่มซึ่งยังไม่อาจรู้เท่าทันอันเป็นคนส่วนใหญ่ที่ยังคงถูกปล่อยปละไว้ไม่ให้มีโอกาสเฉลียวฉลาดและเป็นตัวของตัวเองในช่วงซึ่งผ่านพ้นมาแล้ว

หลายคนที่หยิ่งรู้ถึงเงื่อนไขดังกล่าวอาจรู้สึกสะใจและสมน้ำหน้า เมื่อได้เห็นผลกระทบจากกระแสวิพากษ์วิจารณ์ซึ่งหวนกลับมาถึงคนกลุ่มนี้ แต่เชื่อว่ามีอีกหลายคนที่เกิดความรู้สึกแค้นเมตตาให้เพราะเข้าใจได้ว่า ถ้าคิดซ้ำเติมก็เท่ากับดั่งตัวเองเข้าไปร่วมอยู่ในวังวนกระแสทำให้ตนต้องตกต่ำลงไปอีก

อย่างไรก็ตาม สภาพความขัดแย้งระหว่างคนกลุ่มหนึ่งซึ่งเข้าไปเป็นผู้แทนประชาชน โดยเหตุที่เมื่อมีเหตุการณ์มากกระทบยังคงนำมาอ้างว่าตนเป็นผู้แทนซึ่งได้รับการเลือกตั้งมาอย่างถูกต้องตามกฎหมาย หากค้นหาความจริงที่เป็นเงื่อนปมแฝงอยู่ลึก ๆ ได้ ย่อมพบกับปัญหาใหญ่คือ **"การจัดการศึกษาซึ่งยังไม่อาจกระจายจากรากฐานที่เป็นสังขธรรมของชีวิต"** กระทั่งไม่รู้ลึกว่า กฎระเบียบก็เป็นระดับหนึ่งในโครงสร้างสังคมที่กำหนดโดยคน

แม้ในอดีตที่ผ่านมาซึ่งสังเกตได้จากช่วงหลัง ๆ ว่า มีการประกาศอีกทั้งในด้านปฏิบัติจะมีการกระจายมาแล้ว แต่ก็เป็นการสร้างกระแสการกระจายซึ่งสวนทางกันกับสังขธรรมดังกล่าว แทนที่จะกระจายจากรากฐานของแต่ละคน กลับเป็นการกระจายซึ่งเน้นด้านรูปแบบอีกทั้งกำหนดกระแสจากบนสู่ล่างจึงทำให้ยิ่งปิดตัวเองลึกซึ้งยิ่งขึ้น จนกลายเป็นวังวนวัฏจักรอีกลักษณะหนึ่ง เราจึงพบกับภาพของ **"กรรมสนองกรรม" ที่มาอีกและเป็นแฉวงที่กว้างขวางและรุนแรงยิ่งขึ้นภายในพื้นฐานสังคมปัจจุบันอีกทั้งยังมีการขยายตัวออกไปในอนาคตอีกอย่างไม่อาจหยุดยั้งได้"**

สิ่งที่ปรากฏออกมาเป็นรูปธรรมให้เห็นกันชัด ๆ ก็คือ การรวมตัวประท้วงในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งสร้างแรงกดดันขึ้นมาจากระดับล่างในทุก ๆ เรื่อง สุดแต่โอกาสว่าเรื่องไหนก่อนหลังกันเท่านั้น ส่วนระดับบนหากยิ่งแก้ปัญหามันพื้นฐานแนวคิดเก่า ไม่ว่าจะเอาคำว่า **"คนรุ่นใหม่"** มาเป็นคำกล่าวอ้างในยุคนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะมีแนวโน้มรุนแรงยิ่งขึ้น แม้การปฏิวัติรัฐประหารจะปรากฏมาแล้วก็ครั้งก็ยังไม่อาจรู้สึกได้ลึกซึ้งถึงรากฐานจริง

"ถ้าไม่อาจหวนกลับมา เริ่มต้นด้วยการกระจายการศึกษาจากรากฐานจริงซึ่งแต่ละคนมีเป็นธรรมชาติอยู่แล้ว โดยเฉพาะเริ่มจากผู้ใหญ่ระดับสูง ซึ่งภาพที่สะท้อนออกมาให้เห็นเป็นความจริงในปัจจุบัน สิ่งที่เป็นหัวใจสำคัญดังกล่าวได้ถูกกลบกลืนไปด้วยอิทธิพลสิ่งประศิษฐ์ที่นามากยิ่งขึ้น คงต้องซุกคั้นจากตนเองให้พบได้ เพื่อใช้เป็นตัวนำในการกระจายด้านรูปแบบให้เกิดขึ้นจากรากฐานแต่ละคนซึ่งมุ่งสู่ด้านกว้างด้วยตัวเอง ไม่เช่นนั้นแล้วการที่นำมาอ้างด้วยปากว่าเข้าไปช่วยบ้านเมือง แต่ผลที่ปรากฏออกมาเป็นความจริงก็ยิ่งทำให้บ้านเมืองเสียหายหนักขึ้นจนเป็นสังขธรรมในอีกด้านหนึ่ง ทำให้สังคมจำต้องวนเวียนอยู่ในกระแสกรรมสนองกรรมต่อไปเรื่อย ๆ อีกทั้งรุนแรงยิ่งขึ้น"

อนึ่ง พฤติกรรมที่สะท้อนออกมาปรากฏจากการรณรงค์ในช่วงหาเสียงซึ่งมีการโฆษณาฆ่าแล้วฆ่าเล่า อีกทั้ง
แต่ตามกระแสกันไปอย่างกว้างขวางแม้จากคนบางกลุ่มซึ่งมองจากภายนอกว่าเป็นผู้มีการศึกษาสูง ๆ ว่า **"หากรัก
ประชาธิปไตยต้องไปเลือกตั้ง"** ซึ่งจริง ๆ แล้วคงไม่น่าแปลกใจอะไรหากเห็นภาพได้เช่นเดียวกับเรื่องอื่น ๆ คือ
"ภาวะยึดคติรูปแบบซึ่งอยู่ในส่วนลึกของรากฐาน" หากมองได้ลึกและมองบนพื้นฐานโครงสร้างการศึกษา สังคม -
วัฒนธรรมและเศรษฐกิจที่เป็นจริงอยู่ในปัจจุบัน ผลจากการโฆษณาดังกล่าวก็เท่ากับ**"การค้อนหมุ่เข้าปากเสือ"** ยิ่ง
ปรากฏผลว่ามีผู้ออกมาใช้สิทธิใช้เสียงกันมาก คนในกลุ่มแนวคิดดังกล่าวยิ่งแสดงความชื่นชมยินดีกันอย่างยิ่งเอิกเกริก
โดยมีการนำมาโฆษณาชวนให้เชื่อต่อไปอีกว่านี่คือความสำเร็จ โดยเฉพาะหากมองที่กลุ่มคนในภาครัฐและพรรค
การเมือง เพราะช่วยให้นักสองกลุ่มดังกล่าวได้รับประโยชน์กันคนละด้าน

ส่วนประชาชนตาตา ๆ โดยเฉพาะเริ่มจากด้านซึ่งรากฐานการศึกษาที่อิสระพอสมควรซึ่งยังคงหลงเหลือ
อยู่บ้างไม่ว่าจะเป็นคนมีปริญญาสูง ๆ หรือเป็นตาสี่ตาสาอย่างปราศจากกรอบในด้านรูปแบบเป็นสิ่งจำกัด คงจะ
สามารถมองเห็นฐานที่แท้จริงของประชาธิปไตยและนำไปปฏิบัติได้บนพื้นฐานที่ว่า **"หากรักประชาธิปไตยต้องมีความ
รักความจริงใจคือเพื่อนมนุษย์"** โดยไม่ติดอยู่เพียงสมมติฐานที่ยังไม่ถึงความจริงว่า**"หากรักประชาธิปไตยต้องไป
เลือกตั้ง"** อีกทั้งเริ่มได้จากการปฏิบัติอย่างจริงจัง หาใช่เพียงแต่พูดเพื่อหวังให้คนทั่วไปเชื่อ

สิ่งซึ่งเชื่อว่าสำคัญที่สุดน่าจะได้แก่ การนำปฏิบัติได้โดยผู้เป็นผู้ใหญ่ด้วยจิตวิญญาณ และผู้ใหญ่อันนี้อาจหมายถึง
ที่อิสระ อีกทั้งความหมายของผู้ใหญ่คงไม่หมายความว่ามีความรอบรู้กว้างขวางจะตั้งอยู่ในภาครัฐและการเมืองเท่านั้น
 อีกทั้งเป้าหมายอันพึงเชื่อได้อีกว่ามีเหตุผลนำสู่ความสำเร็จน่าจะมุ่งที่คนในกลุ่มซึ่งความคิด ยิ่งซาคอิสรภาพ โดย
เฉพาะเน้นกลุ่มที่ชีวิตยังคงอยู่ในสภาพคือยโอกาสและเยาวชน ซึ่งปัจจุบันยังคงถูกกลืนโดยกระแสเก่าทำให้ถูกหลอก
โดยสภาพกิเลสของเหตุที่สร้างโดยหากกว้างขวางยิ่งขึ้น ซึ่งสิ่งที่เป็นหลักสำคัญน่าจะได้แก่การที่คนในกลุ่มผู้ใหญ่อันนี้อาจ
ยังคงมีความมั่นคงยั่งยืน และมีศักยภาพในการถ่ายทอดได้มากน้อยแค่ไหน แต่คงไม่เพียงแค่นั้นหากทวนกลับมาเห็น
ได้ย่อมพบว่า ไม่ว่าวิถีดังกล่าวจะบรรลุผลจริงหรือไม่แต่ตนเองนั้นแหละที่ได้รับผลในการเข้าถึงธรรมะลึกซึ่ง
ยิ่งขึ้น หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ สามารถปลดปล่อยตัวเองออกจากวังวนกระแสแห่งกรรมอย่างเป็นธรรมชาติ

**"หากมุ่งปฏิบัติโดยถือศีลธรรมซึ่งปรากฏอยู่ในรากฐานตนเองมาได้ตลอดรอดฝั่ง ในที่สุดคงพบว่า แต่ละคนไม่
อาจช่วยสังฆหรือใครอื่น แม้สมาชิกในครอบครัวตัวเองได้ แต่การช่วยตนเองให้เข้าถึงความสุขที่แท้จริงบนพื้นฐาน
ศีลธรรมถือเป็นสิทธิซึ่งทุกคนทำได้โดยไม่อาจมีใครอื่นมาปิดกั้น และศีลธรรมซึ่งยังคงปรากฏชัดเจน ร่วมกับศีลปะที-
เจริญลึกซึ้งซึ่งเป็นผลตามมาเป็นธรรมชาติย่อมนำวิถีชีวิตสู่ความสำเร็จได้อย่างเท่าเทียมกัน."**